

Kapitel 7

Var det ytterdörren som öppnades och stängdes?

Ella vred av vattnet i duschen, klev över badkarets hala kant och lät den runda mattan absorbera dropparna medan hon lyssnade. Det var tyst i lägenheten. För tyst.

Hon tog ner frottéhandduken från kroken och svepte den om sig innan hon öppnade dörren och stack ut huvudet.

”Pappa?” Inget svar. Hon gick ut från badrummet och struntade i att hennes bara fötter lämnade fuktiga avtryck efter sig på vardagsrummets slitna parkettgolv. Kyla drog genom magen på henne när hon la märke till den tomma fåtöljen där filten som brukade värma Arturs ben hängde övergiven på armstödet. Hon höjde rösten. ”Pappa?”

Tystnad var hennes enda svar.

Ella småsprang bort till den trånga farstun där hon tvärstannade. Ingen mörkgrå långrock, ingen stickad mössa i samma nyans och inga bruna herrkängor i storlek 42.

Hennes blick flög till den lilla skålen på hallbyrån. ”Åh nej.” *Inga bilnycklar*. Ella drog en darrande hand över huvudet och kände fingrarna fastna i det trassliga, blöta håret. ”Åh nej, åh nej, åh nej ...”

Hon skyndade bort till sovrummet där hon rev ut underkläder, ett par jeans och en stickad tröja ur garderoben som om hon ryckte näsdukar ur en ask. Hur hon än skulle lösa situationen krävde det kläder. Plaggen gjorde motstånd när hon drog dem över sin fortfarande fuktiga hud, men det fanns ingen tid till noggrannare torkning.

Tankarna virvlade runt i huvudet på Ella som snöflingorna utanför fönstret medan hon använde handduken för att krama

överflödet av vatten ur det bruna hårsvallet. Sedan, i ett ögonblick av tillfällig lättnad, mindes hon appen hon installerat för en situation som den här. Appen som kunde spåra hennes bil med hjälp av gps.

Så var höll mobilen hus? Hon slängde handduken på sängen och knep ihop ögonen i hopp om att framkalla en bild av var hon lagt den. Badrummet. Ella var där med några långa kliv och plockade upp telefonen från skåpet med handdukar, fuktkrämer och hårsnoddar. Hon letade upp appen i kategorin hon benämnt Kartor och resor.

”Var är du någonstans, pappa?” mumlade hon medan hon väntade på att tekniken skulle visa sig från sin bästa sida. Några sekunder senare kunde hon betrakta sin Hyundai i form av en liten röd prick som rörde sig på kartan över närområdet. Artur hade inte hunnit långt, men varje kilometer bakom ratten var livsfarlig för någon som hade Alzheimers.

Ella tryckte ner mobilen i bakfickan på jeansen samtidigt som hon sprang mot farstun. Hon hann både kliva i de svarta kängorna och dra på sig täckjackan innan hon insåg sitt misstag. Det gick inte att följa efter Artur genom att hoppa in i bilen han kört iväg med. Att dra fram cykeln ur källarförrådet och försöka hinna ikapp i snöovädret var inte heller ett alternativ.

Ett utdraget stön lämnade hennes strupe medan hon dunkade knytnäven mot pannan. Det fanns bara en person som kunde ordna en bil åt henne med så kort varsel. Problemet var att det var samma person som hon svurit på att aldrig ha kontakt med igen. Men som det gamla ordspråket alltför väl tycktes veta, hade nöden ingen lag.

Ella slet ner handväskan från hatthyllan och öppnade ytterdörren. Ljudet av hennes kängor ekade i trapphuset tills vindens vinande tog över när hon sköt upp porten. Kylan bet tag i hennes kinder som en olydig valp, men hon la armarna hårt i kors över den tjocka jackan och stångade blåsten när hon

lätt framåtböjd pulsade fram genom snön ingen hunnit skotta från trottoaren än.

Vinterdal var ett samhälle med ett kulturhus, en biograf som sällan visade något, en simhall med bara en bassäng och två små matbutiker som konkurrerade om ortens drygt fyratusen invånare. Inga trafikljus, ingen galleria och ingen tågstation.

Även om bilverkstaden bara låg knappt två kilometer från deras lägenhet innebar varje steg en kamp mot vädrets krafter. De befann sig mitt i december och efter en mild och grå höst hade snön bestämt sig för att det var dags att göra entré. Och det med råge. Ella önskade att den hade väntat en dag till, vare sig den utgjorde en bildskön bakgrund till adventsstjärnorna i fönstren eller inte.

Hennes ansikte sved av kölden när hon nådde verkstaden, öppnade dörren in till foajén och hörde en liten klocka pingla. Ella stampade av snön på en svart dörrmatta som skiftat färg till vit när hon var klar. En äldre man hon pratat med ett par gånger tidigare dök upp bakom disken och välkomnade henne med ett leende. ”Vi väntade oss inte många kunder idag.” Han nickade mot entrén för att indikera vädret.

Ella fick fram ett leende i gensvar, men hoppade över artighetsfraserna. Varje minut var dyrbar. ”Är Jimmy inne?”

Ett förbryllat uttryck drog över mannens anletsdrag tills igenkänningen infann sig. ”Åh, jag såg inte vem du var först. Det är Ella, va? Jimmys flickvän?”

Hennes leende stelnade. ”Vi är inte ihop längre.”

Mannen tycktes fundera över den rätta responsen på avslöjandet ett par sekunder innan han nickade in mot verkstadsdelen. ”Jag hämtar honom.”

Han försvann genom dörren bakom disken och Ella drog upp mobilen ur fickan för att studera pricken som visade Arturs position. Hennes Hyundai hade lämnat samhället och var på väg norrut, ut på landet. Åsynen fick hennes puls att slå fortare. *Pappa, vad håller du på med?*

Sedan mindes hon. När de ätit frukost tillsammans den här morgonen hade Artur bara kunnat tala om en sak, oavsett hennes ansträngningar att leda in honom på ett annat spår. Desiré. Kvinnan som fött henne för tjugofyra år sedan, men som Ella aldrig lärt känna. Hon hade avlidit av komplikationer några timmar efter förlossningen och sedan dess hade det varit Ella och hennes pappa.

Artur och Desiré hade träffats och gift sig sent. När hennes pappa kommit hem till ett tomt hus med en nyfödd dotter i famnen hade han nyss fyllt femtio, sju år innan Desiré skulle ha uppnått samma ålder.

Tjugo år efter hemkomsten från BB hade de tidiga tecknen på Arturs demens smugit sig på, som en tjuv om natten. Det hade börjat med svårigheter att minnas och förvirring över vardagliga situationer. Ella kunde hitta honom i köket där han stod med en kopp i handen utan att veta hur han skulle göra för att fylla den med kaffe. När hon slutligen tvingat iväg honom till vårdcentralen hade läkaren konstaterat att han led av Alzheimers, en demenssjukdom som bara skulle bli värre ju längre tiden gick. Sluka mer och mer av den handlingskraftiga man Artur en gång varit.

Ella hade insisterat på att vårda sin pappa på egen hand. De två hade alltid klarat sig själva, vad livet än kastat mot dem, och det skulle de göra nu med. Allt som krävdes var goda rutiner och noggrann planering. Hon studerade hemifrån och skötte hushållet medan Artur gled allt djupare in i sin värld.

Det hade fungerat, åtminstone tills för ett par veckor sedan när Artur tycktes ha nått en ny nivå av förvirring genom att konstant fråga efter Desiré. Ella hade förklarat att hans fru var död, att hon lämnat den här jorden för över tjugo år sedan och väntade på dem i himlen. Men varje gång hon talat om det hade Artur brutit ihop och snyftat och snörvlat som om han upplevde förlusten för första gången.

Till slut hade Ella inte stått ut med att krossa hans hjärta gång på gång och istället sagt saker som att Desiré var iväg och handlade, att hon inte var inne för tillfället och andra vita lögnen som inte drog undan mattan under fötterna på hennes pappa. Han nöjde sig med svaren och oftast innebar de några timmars frist innan han tog upp ämnet igen.

Men den här morgonen hade varit annorlunda. Han hade envisats med att ta reda på var Desiré var och Ellas undvikande svar hade inte kunnat tillfredsställa honom. Hon knep ihop ögonen när hon mindes att hon efter en frukost av enträgna frågor från Artur hade frästat att han behövde lära sig att låta saker och ting vara någon gång. Hon hade varit stressad över terminens sista hemtenta och dålig nattsömn och under ett par avgörande sekunder hade frustrationen tagit över och fått henne att tala i en ton till sin pappa hon aldrig använde annars.

Var det möjligt att han gett sig av för att leta efter Desiré?

Hon vågade inte tänka på riskerna det innebar att han befann sig ute på de hala vägarna, i jakt på någon han aldrig skulle hitta. Hennes fokus måste vara att få tag på Artur innan hon fick syn på sin bil i ett dike och blev tvungen att ringa larmcentralen. Hon började trampa i golvet av otålighet och stirrade på öppningen in till verkstaden som om hon kunde frammana sin före detta pojkvän genom ren viljestyrka.

Det tycktes fungera, för i nästa sekund stod han där. Han lutade axeln mot dörrposten med armarna i kors, klädd i en mörkblå overall med fläckar av motorolja. Ett leende krökte hans läppar när han betraktade henne bakom disken. ”Jag visste att du skulle komma tillbaka, förr eller senare.”

Hans ord fick henne att vilja stega ut genom foajén och slänga igen dörren efter sig, så hårt att den irriterande klockan flög i golvet och gav ifrån sig sitt sista pling. Istället svalde hon ner stoltheten som en illasmakande medicin och tog ett steg närmare kassan. ”Jag behöver din hjälp.”

”Jaså?” Han höjde på ögonbrynen och gick närmare tills han kunde luta armbågarna mot disken.

Om hon hade kunnat torka bort hans självgodas flin med den använda näsduken som låg kvar i jackfickan hade hon gjort det. Men hon hade inte råd att riskera hans ovilja, inte nu. Att berätta sanningen var det enda hon kunde göra.

”Pappa har stuckit iväg i min bil.” Ella bet sig i underläppen. ”Hans Alzheimers har blivit värre och han har inte kört på flera år. Det hade varit farligt i *bra* väder, men nu ...” Hon tryckte handen mot pannan, medveten om att hon måste avslöja ytterligare en sak. ”Dessutom är bilen avställd. Jag använde den inte så ofta och vår ekonomi behövde en paus från fordonsskatt och trafikförsäkring.”

Jimmy stirrade oförställt på henne. ”Så du tar fortfarande hand om din pappa? På egen hand?” Jimmy rätade på ryggen och återgick till att placera armarna i kors över bröstet. ”Trots att det finns inrättningar för såna som honom?”

Ilska flammade upp som förtärande eld i Ella. Det här var en av alla saker som legat till grund för ständiga gräl när de varit ett par. Han hade inte kunnat förstå att hon inte slussat iväg sin pappa till närmsta boende för länge sedan och hon hade försvarat sin rätt att vårda honom i hemmet.

”Hörde du inte vad jag sa?” Hon pekade mot ytterdörren med en hand som darrade. ”Pappa är där ute, i snöövadret, bakom ratten i en oförsäkrad bil. Han kan köra ihjäl sig och du vill diskutera saker du inte har att göra med?”

Jimmy höjde på hakan så att den rödblonda skäggstubben syntes tydligare. ”Så du har kommit hit för att klaga på mig?” Han skakade på huvudet. ”Du har inte förändrats ett dugg, Ella. Du är fortfarande envis och missnöjd. Jag hoppas att du inser att det här aldrig skulle ha hänt om du hade gjort som jag sa och ordnat en vårdplats åt din senila farsa.”

Tårar brände bakom ögonlocken på Ella och hon knöt näven vid sidan för att hindra dem från att tränga ut. ”Jimmy,

snälla. Jag behöver låna en bil. Med en gång.” Hon sökte hans blick och försökte minnas varför de en gång haft en relation. Det måste ha funnits en tid när hon sett något gott i honom, något som förhoppningsvis fanns kvar där inne. ”Jag betalar såklart.”

Han vinklade på huvudet och det krökta leendet återvände. ”Med en middag?”

Hon ville skrika. Ville stampa i golvet som ett barn och gapa att hon behövde en bil *nu*. Men allt hon gjorde var att se honom i ögonen när hon svarade med tonlös röst. ”Med pengar.” Hon väntade. Om han vände det här samtalet till att handla om dem igen, eller på något annat sätt fortsatte ignorera hennes förfrågan, skulle hon gå härifrån. Då fick hon hitta ett annat sätt, vilket som helst, att få tag på Artur.

Jimmy trummade med fingrarna mot sina korslagda armar. Sekundvisaren på vägguret bakom honom hann flytta sig fem steg innan han öppnade munnen igen. ”Okej. Jag har en bil du kan låna. Men jag tar inte emot några pengar.”

Ella gjorde sig inga föreställningar om plötslig omtänksamhet eller generositet från Jimmys sida. Han ville att hon skulle stå i tacksamhetsskuld till honom. Det var allt. Men då fick det vara så. Hon behövde en bil och hon behövde den nu.

”Tack. Verkligen.” Hon försökte sig på ett leende. ”Var är den?”

Han visade med handen att hon skulle följa efter när han gick runt disken och ut på framsidan. Vinden kastade fortfarande runt snöflingorna när Jimmy ledde vägen fram till en mörkblå Mitsubishi som stod parkerad bakom knuten på byggnaden. Snön låg redan tung över både den och de andra bilarna, men parkeringen var åtminstone plogad.

Jimmy grävde fram en nyckel ur fickan på overallen och höll ut den mot henne. ”En man var här igår och bytte in bilen mot en nyare. Den behöver fixas en del, men den är besiktigad

och körklar.” Han plockade upp en avlång borste som stod lutad mot husets betongvägg och höjde armen för att avlägsna snön från bilen, men Ella skakade på huvudet.

”Jag kan göra det där. Du kan återgå till ditt arbete.”

Hans ögonbryn drogs ihop över näsan på honom. ”Vill du ha min hjälp eller inte?”

Hon ville inte öka sin tacksamhetsskuld till honom, men det var inget hon kunde säga högt. Om hans hjälp innebar att hon kom iväg fortare och kunde börja söka efter Artur var det bättre att acceptera den.

När hon inte svarade med en gång började han svepa bort det vita täcket med vana tag och Ella backade ett steg för att inte få snön på sig. Otåligheten kröp i huden som spindlar på henne, men hon valde att inte kommentera Jimmys noggrannhet när han drog med borsten över speglarna, motorhuven och lyktorna. När hon var beredd att hoppa in i förarsätet och köra vare sig han befann sig bakom bilen eller inte gjorde han äntligen en gest med armen som visade att han var klar.

”Tack, Jimmy.” Hon nickade mot honom samtidigt som hon öppnade dörren.

Han ryckte på axlarna och sänkte borsten. ”Det här skulle kunna vara ditt liv, vet du. Någon som hjälper dig med bilen när den krånglar och andra saker. Men du envisas med att göra allting själv.”

Ella bet ihop tänderna. Det fanns ingen tid för den här sortens samtal, men hon kunde inte åka ifrån Jimmy utan att låta honom veta att han var fel ute.

”Det var aldrig problemet i vår relation. Vi hade hundra saker vi inte kunde komma överens om. Ditt drickande var en av dem.” Hon gled in bakom ratten utan att se på honom och sträckte sig efter dörren.

Jimmy hann före och grep tag i överkanten på den. ”Men tänk om jag inte dricker lika mycket längre då?” Hans ansikte

hade antagit en röd nyans. ”Du gav mig aldrig en chans, Ella. Du bara bestämde dig för att det var slut en dag.”

Det påståendet befann sig inte ens i närheten av sanningen, men hon hade inte tid med meningslösa diskussioner. Hon tog tag om den öppna bildörrens handtag och mötte hans blick genom sidorutan. ”Vi får prata om det en annan gång. Jag *måste* åka nu.”

Han släppte dörren och höll upp båda händerna medan han skakade på huvudet. Som för att visa att det inte fanns något mer han kunde göra. Som om *hon* var den oresonliga av dem. Ella höll tillbaka ett stön när hon vred om tändningen i den gamla bilen och hörde motorn göra ett hackande läte innan den mullrade till liv.

Tio minuter senare hade hon tagit sig ut ur samhället och körde försiktigt längs den snökantade landsvägen. Hon kastade en blick på mobilen som hon lagt på passagerarsätet för att kontrollera hur långt den röda pricken rört sig. Kartan fick henne att blinka till. Pricken befann sig på samma plats som den gjort för fem minuter sedan. Hade Artur äntligen stannat? Men varför? Hon hade tjugo minuter kvar till platsen han befann sig på och den enkla kartan visade inte att det fanns något där. Vad hade han hittat mitt ute i obygdens som fått honom att sluta köra?

Möjligheterna gled genom hennes tankar som bilens gnisslande torkarblad över rutan. Hade han fått bensinstopp? Inte troligt med tanke på att hon ställt av bilen med över en halv tank. Hade han kommit tills sans och insett att han jagade ett minne? Men varför hade han inte vänt om för att köra hem i så fall?

Onda aningar fyllde Ella när hon tog risken att öka farten något där hon körde mellan snötäckta granar på båda sidor om vägen.

En kvart senare var hon så nära pricken på kartan att hon var tvungen att sakta ner och börja se sig om. Hon befann sig

fortfarande inte i närheten av någon bebyggelse. Tät skog utgjorde landskapet, åtminstone tills hon passerade ett par höga grindstolpar i sten. Hon tryckte på bromsen och kände däcken glida mot det hala underlaget innan de stannade med ett knarrande läte. Enligt kartan var hon framme, men hon kunde inte se sin bil någonstans.

Hennes blick gled tillbaka till grindstolparna. Var det möjligt att Artur försökt söka hjälp? Hon vände bilen och körde in mellan stolparna som visade sig vara början på en lång allé. Kala ekar kantade grusvägen som löpte mot en enorm stenmur. I mitten av den fanns en öppning som uppenbarligen omgärdat en hög grind i smidesjärn. Innan den blev nermejad av en bil.

Nu låg grinden på marken, sliten ur sina fästen av en röd Hyundai.